

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΖΩΗ

ΑΙ ΔΥΟ ΚΥΡΙΑΙ

Η ΚΥΡΙΑ Τζέμμα Μικουνίδου σύζυγος έφο-
πλιστοῦ καὶ ἡ δεσποινὴς Ντέλη Τερφάρικη κόρη
ἐμπόρου ἀποικιακῶν— γνήσιαι ἑλληνίδες παρ' ἑ-
λλην τὴν ξενικότητα τοῦ βαπτιστικοῦ των— συ-
ναντῶνται καθ' ὁδόν. Χαιρετῶνται διὰ θερμῆς
χειρῶν, φιλοῦνται παταγωδῶς, ὀρῶνται ὁμι-
λοῦσαι ταῦτοχρόνως καὶ εἰς τὴν διὰ ψαδῶν, χα-
λοῦν τὸν κόσμον, ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ γεγονότι τῆς
συναντήσεως. Εἶχαν νὰ συναντηθοῦν ἀπὸ . . .
χθὲς βράδυ.

Μετὰ τὰ ἀπαραιτήτα τί γίνεσθαι, πῶς περ-
νᾶς, τί νέει, τί κάνει ὁ Τοτός καὶ ἡ Λουλουῖκα
καταλήγουν εἰς τὴν ἐπίσης ἀπαραιτήτον ὅσον
καὶ ἀδιάκριτον ἐρώτησιν «ποῦ πηγαίνεις» ;

— Στὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων. Ἐχομεν
τὴν συνεδρίαν κατὰ τῆς πολυτελείας.

— Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω. Ἐλαθαι μὲν
πρόσκλησιν.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, πρέπει νὰ ἐργασθῶμε
πολὺ κατὰ τῆς πολυτελείας, τῆς αἰσχροκερδίας,
τῆς μύδας. Παράγινε πειὰ τὸ κακόν.

— Ἀλήθεια. Ποῦ θὰ πᾶμε ἔτσι. . .

— Πᾶμε στὰ μαγαζιά, εἶπεν ἡ κ. Μικου-
νίδου, παρεξηγήσατε τὴν φράσιν τῆς δεσποι-
νίδος, ἥτις ἐννοοῦσε ὅτι μὲ τὴν κατάστασιν αὐ-
τὴν πηγαίνομεν... κατὰ Διαβόλου.

Αἱ δύο ἀντιπρόσωποι τοῦ ὠραιοῦ φύλλου
συνεφώνησαν καὶ ἤρχισεν ἡ ἐκστρατεία εἰς τὴν
ὁδὸν Ἐρμού. Ἐν τῷ μεταξὺ κοινοῦ στέκονται καὶ
συνομιλοῦν μὲ κάποιαν ἀγκυράκησιν.

— Μὰ τί ἀκρίβεις... Φρίκη ! Δεκαπλασία
ἡ ἀξία ὧν τῶν προχρμάτων.

— Καὶ ἔμειπε τίποτε, «τὸ συνάλλαγμα»
σοῦ ἀπαντοῦν.

— Καλὲ τί συνάλλαγμα ; Ὅλα αὐτὰ ποῦ
πωλοῦν εἶνε περυσινά.

— Δὲν λὲς καλλίτερον προπέρσιν.

— Κακοσυνεῖθησαν στὴν ἀκρίβειαν. Φωτιά
ἔλα τὰ προχρματα.

— Πρέπει νὰ διαμκρτυρηθῶμε, νὰ πολεμή-
σουμε τὸ κακόν. Τί νὰ σοῦ κάμῃ ἓνας οἰκογε-
νειάρχης.

Μὲ τὸ προελόντιο αὐτὸ εἰσέρχονται εἰς ἓν
κατάστημα... πολυτελείας. Κυττάζουν διάφορα
προχματα καὶ ἐξέρχονται μετὰ μίαν ὥραν μὲ
ἐλαφρότερον τὸ βαλάντιον. Συνεχίζεται ἡ πε-
ριοδεία καὶ διάφορα πακέτα ἐτοιμάζονται διὰ
νὰ ἀποσταλθοῦν εἰς τὸ σπίτι.

Ἐνθυμοῦνται αἱ καλαὶ κυρίαι καὶ τὴν συνε-
δρίαν τοῦ Λυκείου.

— Καλὲ ξεχάσαμε τὴν συνεδρίαν !

— Ἀλήθεια καυμένην ἔς πᾶμε κ' ἐκεῖ
ἀργὰ εἶνε, ἀλλὰ δὲν πειράζει.

Καλεῖται ἓν δῆππον καὶ αἱ δύο κυρίαι σπεύ-
δουν μετὰ πρὸς τὴν ὁδὸν Περιάνδρου.

*

Ἡ αἴθουσα κατὰ μεστος κυριῶν. Ἐνα κύμα
ἀρώματος Οὐμπιγκὰν ἀναδίδεται. Καπέλλα τοῦ
τελευταίου συρμού, γοῦνας, μεταξωτά, διαμκν-
τικά, γοβάκια, ἔλα ἀποτελοῦν μίαν λάμψιν ὑπὸ
τοὺς ἡλεκτρικοὺς λαμπτήρας.

Ὅμιλεῖ μὲ φωνὴν ἀριστεροῦ ψάλτου ἐκκλη-
σίας μία κυρία, σύγχρονος τοῦ Ἐρεχθείου.

— Καλὲ τί κανοναρχεῖ αὐτὴ ἡ Χριστιανή ;
Λέγει ἡ κ. Μικουνίδου πρὸς τὴν δεσποινίδα Κο-
λοδοῦ.

— Ὅμιλεῖ pro domo sua. (Ἡ δ. Κολο-
δοῦ εἶνε ἀπὸ διετίας τελειόφοιτος τῆς φιλολο-
γίας, ἀπορροφηθεῖσα εἰς τὰ Λατινικά).

Ἡ κ. Μικουνίδου νομίζουσα ὅτι ἡ δεσποι-
νὴς ὁμιλεῖ Γαλλιστί, ἀπαντᾷ.

— Βοῦ ζαθὲ ρεζὺν μὰ σέρ.

Αἱ γλῶσσαι καλὰ τροχισμέναι, συναγωνι-

ζονται. "Ολοι λέγουν τὴν γνώμην των, ἂν καὶ ὅλκι εἶνε... σύμφωνοι.

Μὴ μάλιστα κυριολεκτικῶς μάλιστα κατὰ τῆς ἀκρίβειας καὶ προτείνει μπούκοτάρισμα τῆς πολυτελείας. Καὶ φωνάζει: «Νὰ μὴ ἀγοράζωμεν τίποτε. Ἐνὰ φορεματάκι, τὸ περισινό μας. Νὰ τὸ μεταφράσουμε. .

Ἡ δ. Κολοβοῦ διαμαρτύρεται νομίζουσα ὅτι πρόκειται περὶ μεταφράσεως Λατίνου ποιητοῦ.

—Καλὲ μὴ διαμαρτύρεσαι, δεσποινίς. Νὰ τὸ γυρίσουμε... ἔνωθῶ.

— "Οχι, καλλίτερον νὰ τὸ βάλουμε.

— Καὶ νὰ τὸ ράδουμε μόνη μας .

Ἡ κυρία ποῦ ὠμιλοῦσε ἦτο ἐν κινήτῳ ἐμπορικῶν κατὰστάμα. Τὸ φόρεμά της, dernier cri de la Mode Parisienne, ἦτο βαρύτιμον. Τὰ γυναικίᾳ της πολύτιμα. Τὸ καπέλλο της ἐστολίζετο ἀπὸ Πικραδείσκι πτερὰ. Τὰ αὐτιά της ἐλαμποκοποῦσαν ἀπὸ brilliants, τὰ παπούτσια της ἐστολίζον ἐν ἐκτόφραγκον ἐκαστον. Καὶ ἔλεγε, ἀλλὰ διεκρίπη εἰδοποιηθεῖσα ὅτι τὸ αὐτοκίνητον ἦλθε νὰ τὴν πάρῃ.

Μὴ ἄλλη μύδρους ἐξετρεφόνειζε κατὰ τοῦ κακοῦ.

— Νὰ ἀνταπεξέλθωμεν, ἐφώναζεν κατὰκύνειν ἀπὸ τὸν θυμὸν, κατὰ τῶν περιττῶν ἐξόδων. Οἰκονομίας αὐστηρᾶς νὰ ἐπιδιώξωμεν. Καὶ περὶ ἀπὸ ἐπάνω της ἐν στιγμῇ ἐξόψεως τὴν βαρύτιμον γούνα της. Καὶ ἐμφνίζετο μὴ σεμιζέτ ἀρχαυόφαντος.

—Τί ὥραϊο τὸ φόρεμά της, σπεύδει νὰ πικρητήρησῃ μία κυρία. Ὅα τὴν ρωτήσω ἅμα τελ-

λειώσῃ τὴν ὁμιλίαν της ἀπὸ ποῦ τὸ πῆρε.

—Καὶ ποῖα τὸ ἔρραψε, καὶ μὲν. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν.

— Καὶ τὸ καπέλλο της πολὺ chic.

Καὶ ἤρχισαν τὰ σχόλια καὶ ἡ ἀνατομία τοῦ καπέλλου, ἀπὸ τί εἶδους γαρνιτούρα ἀπετελεῖτο.

Τὸ συμπέρασμα: Πικρῆται ἡ συνέλευσις ἀπεφάνθη ὅτι. ὅλκι αἱ κυρίαί — ἐξαιρουῦνται αἱ παροῦσαι — πρέπει νὰ πολεμήσουν τὴν πολυτέλειαν.

"Ολοι συνεφώνησαν καὶ ἡ συνεδρίασις ἐλύθη. Μολονότι ἀντιρροσις δὲν ὑπῆρξε, ἀπεφασίσθη νὰ συνέλθουν καὶ πάλιν. Ἔως τότε ἐλπίζεται νὰ ἔχουν περατωθῇ αἱ νέαι προμήθειαι τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἔρριπτον καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς συσκέψεως, ζηλότυπα βλέμματὰ ἐπὶ τῶν ἀμφοτέρων τῶν συναδέλφων των.

Τὴν ἐπομένην ὁ κοσμητὸς ῥέποιςτερ ἔγραψε:

«Κατὰ τὴν χθεσινὴν συνεδρίασιν τοῦ Λυκαίου τῶν Ἑλληνίδων διεκρίθησαν ἡ κ. Τ. μὲ ἀφορομεσειδῇ ἀμφοτέρων, ἡ δ. Φ. μὲ τρίκωλον ἀργυροποιικίλον πῖλον...»

Καὶ ἡ μὲν συνέχεις τῆς περιγραφῆς, εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος, ὁ δὲ πραγματικὸς ἀντίκτυπος τῆς συνεδριάσεως ἐσημειώθη εἰς τὰ ἐμπορικὰ κατὰστήματα τῆς ὁδοῦ Ἐρμού. «Ἀπὸ σήμερον αὐξήσεις 10 ο)ο ἔνεκα τοῦ συναλλάγματος.»

Προαγγέλλεται καὶ... ἄλλη συνεδρίασις τῶν κυριῶν «Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων οἰκουριῶν.»

Δ Ι Κ.

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ἐδημοσιεύθησαν τρία ἐπιγράμματα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἰκαρος». Ὁ κ. Σκόκος δι' ἐπιστολῆς του εἰς τὰς «Ἀθήνας» διεξεδίκησε τὴν πατρότητα των, ἐκφράσας τὴν ἀπορίαν διατὶ ἐδημοσιεύθησαν μὲ ψευδώνυμον. Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πινakoθήκης» ἀπαντῶν εἰς τὰς «Ἀθήνας» ἐξήγησε ὅτι τὰ ἐπιγράμματα ἀνεδημοσιεύθησαν εἰς τὴν «Πινakoθήκην» ἄνευ ὑπογραφῆς τοῦ κ. Σκόκου, ἀπλούστατα διότι δὲν ὑπῆρχεν ὑπογραφή. Ἰπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἰκαρος συχνὰ ἐδημοσιεύοντο τοῦ αὐτοῦ ὕφους ἑμμετρὰ σκαυρογραφήματα καὶ ἡ «Πινakoθήκη» ἐνόμισε, ἐπειδὴ ἦσαν ἑξυπνα, ὅτι ἦσαν τοῦ Ἰκαρου. Ἐν τούτοις πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς δικαίως τρωθείσης μετριοφροσύνης τοῦ πατρὸς τῶν Ἐπιγράμμάτων, ὑπεσχέθη ὁ διευθυντὴς τῆς «Πινakoθήκης» νὰ δημοσιύσῃ ἐξ, ἀντὶ τριῶν, ἐπιγράμματα καὶ τηρεῖ τὴν ὑπόσχυσίν του. Ἰδοὺ αὐτὰ:

(Εἰς ἄλυστον ἀμαρτωλὸν)

"Αρπαξε, ἔκλειψε, ἔραγε
καὶ εἶχε τόσους ξεπαστρέψει,
ποῦ οὔτε ὁ Χάρος μπόρεσε
τέτοιο λύκο νὰ χωνέψῃ!

(Φιλενάδες)

"Ασπονδες ἐχθρὲς ὡς γῆες,
μὲ τί γλύκα κουθεντιάζουν!
Τί συμβαίνει;... Ἀσφαλῶς
καί ποια τρίτη σφαγιάζουν...

(Ἡ συμφορὰ τοῦ φθονεροῦ)

Σκυφτός, χλωμός... Σὰν τί κακὸ
μεγάλον νᾶχῃ πάθει;
Ἄ, μὲ καί ποιο εὐτύχημα
γὰρ ἄλλον ἔχει μάθει!...